

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Vladika a sudcov JUDr. Viery Petríkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna v právnej veci žalobkyne **I. B.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. D. Č., advokátom v M., proti žalovanému **O.**, so sídlom v M., zastúpenému JUDr. S. K., advokátom v M., o **ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7 C 108/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 4. novembra 2010 sp. zn. 1 Co 217/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 13. marca 2007 č.k. 7 C 108/2005-136 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd zakázal žalovanému tvrdiť, že neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky, a aby uložil žalovanému v písomnom liste doručeným všetkým vlastníkom (nájomníkom bytov) v bloku B. na ul. U. uviesť, že tvrdenie žalovaného v liste z 18. júna 2005 o tom, že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky je nepravdivé. Súčasne žiadala, aby sa jej žalovaný za toto nepravdivé tvrdenie ospravedlnil a nahradil jej nemajetkovú ujmu v sume 500 000,-- Sk. Žalobkyni súd uložil povinnosť zaplatiť

žalovanému trovy konania na účet právneho zástupcu žalovaného 124 603,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne uznesením z 24. novembra 2008 sp. zn. 1 Co 177/2007 zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ako dôvod zrušenia rozhodnutia uviedol, že dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa nebolo komplexne vyhodnotené podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov. Navyše rozhodnutie prvostupňového súdu považoval za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné.

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 22. júna 2009 č.k. 7 C 108/2005-207 žalobu zamietol. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania na účet právneho zástupcu žalovaného 5 670,72 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný 16. júna 2005 vykonal kontrolu odberu elektrickej energie v spoločných priestoroch v bytovom dome na ul. U. (na podnet vlastníkov bytového domu). Kontroly sa zúčastnili zamestnanci žalovaného – J. B. a V. B. a tiež predseda blokovej samosprávy bytového domu A.. B., dôverník bytového domu M. M. a revíznny technik Š. V.. O vykonanej kontrole bol vyhotovený protokol, v ktorom členovia kontroly konštatovali, že v pivničných priestoroch bytového domu je namontovaný elektrický ohrievač vody, ktorý je napájaný zo svetelného okruhu. Ohrievač slúži pre ohrev TÚV v byte, ktorého vlastníčkou je žalobkyňa. Za obdobie od 4. júna 2004 do 3. apríla 2005 mala žalobkyňa preplatok za spotrebovanú elektrinu 2 319,50 Sk. Faktúrou za dodávku elektriny za obdobie od 9. júna 2005 do 3. júna 2006 mala vyúčtovaný nedoplatok za spotrebovanú elektrinu v sume 9 827,50 Sk. Bolo tiež zistené, že žalobkyňa spotrebu energie za obdobie od 1. januára 2004 do 31. decembra 2004 vyfakturovanú žalovaným ako neoprávnený odber v sume 7 548,-- Sk zaplatila. Súd dospel k záveru, že na základe výsledkov kontroly bolo preukázané, že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrický prúd zo spoločnej prípojky. Súd považoval za nepriamy dôkaz potvrdzujúci výsledok kontroly aj faktúry žalovaného. Skutočnosť, že žalobkyňa k 31. októbra 2005 zaplatila nedoplatok vyfakturovaný v súvislosti s neoprávneným odberom súd vyhodnotil ako akceptáciu zistenia neoprávneného odberu a jeho vyčíslenia. Výsledok kontroly oznámený listom vlastníkom bytovému domu nemohol zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne, pretože išlo o pravdivé skutkové tvrdenie. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na to, že na odber elektrickej energie sa prihlásila až 1. júna 2005, prvostupňový súd uviedol, že od 19. júla 2004 žalobkyňa bola vlastníčkou bytu. Predtým ho od 1. júna 1988 užívala na základe nájomnej zmluvy. Za neoprávnený odber zodpovedá

skutočný odberateľ elektrickej energie, ktorým v danom prípade bola žalobkyňa a nie jej syn, ktorý bol len ako odberateľ registrovaný. Podmienkou podania tzv. negatívnej žaloby je hrozba opakovania zásahu do chráneného práva, resp. pokračujúca činnosť. Žalobkyňa mala za to, že listom žalovaného z 18. júna 2005 došlo k neoprávneným zásahom do jej práva na ochranu osobnosti. Keďže však žalovaný preukázal pravdivosť svojho tvrdenia v liste z 18. júna 2005 o tom, že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej prípojky, nemohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobkyne. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 4. novembra 2010 sp. zn. 1 Co 217/2009 potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o uloženie zákazu žalovanému tvrdiť, že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky a o náhradu nemajetkovej ujmy. Vo výroku o zamietnutí žaloby v časti o uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa zmenil prvostupňový rozsudok tak, že žalovanému uložil, aby do 10 dní od právoplatnosti rozsudku písomným listom doručeným vlastníkom (nájomníkom) bytov v bloku B. na ul. U. uviedol, že jeho tvrdenie v liste z 18. júna 2005, že I. B. neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky, nie je pravdivé a za toto nepravdivé tvrdenie sa jej ospravedľuje. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu na trovách konania sumu 44,94 € platbou Krajskému súdu v Košiciach do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa nebolo logické, komplexné a presvedčivé. Odvolací súd preto zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a uzavrel, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom preukázania neoprávneného odberu elektrickej energie žalobkyňou a v dôsledku toho vec aj nesprávne právne posúdil. Z hľadiska skutkového stavu bolo v prejednávanej veci zistené, že žalobkyňa bola vlastníčkou bytu č. X. na ul. U. a zároveň spoluvlastníčkou pivničného priestoru v bytovom dome, v ktorom mala namontovaný elektrický ohrievač vody. Odvolací súd z fotodokumentácie predloženej žalovaným zistil, že kábel zapojený na svetelný okruh v spoločných priestoroch, označený žalovaným a svedkami ako kábel, ktorým sa mal uskutočňovať neoprávnený odber, smeroval zo svetelného okruhu pod pevne montovaný obklad drevotriesky na stene pivnice, pričom podľa vyjadrenia svedka A. B. obklad v pivničných priestoroch bol urobený už pred 20 rokmi. Kábel mal ďalej smerovať až do gumovej hadice, ktorá smerovala do pivničného priestoru

žalobkyne. Z fotografií nebolo možné vyvodit' záver, že elektrický kábel vychádzajúci z rozvodu svetelného okruhu bol pripojený na elektrický ohrievač vody v pivničných priestoroch žalobkyne a že teda žalobkyňa takto neoprávnene odoberala elektrinu zo spoločného zdroja. Zistiť sa to dalo jednoznačne až na mieste po otvorení pivnice. Ani na odvolacom pojednávaní svedok Š. V. jednoznačne nepotvrdil tú skutočnosť, že ohrievač vody žalobkyne bol napojený na svetelný okruh, iba uviedol, že napojenie na svetelný zdroj viedlo k bojleru. Hoci je odborníkom v tejto oblasti, nepreveril samotné napojenie bojlera. Neoprávnený odber a teda napojenia elektrického ohrievača vody na svetelný rozvod nepotvrdil ani svedok A.. B., ktorý pri výsluchu pred odvolacím súdom uviedol, že pri kontrole sa ani nešiel pozrieť bližšie a nevidel, ako to bolo zapojené. Žalovaný v konaní teda nepreukázal svoje tvrdenie o neoprávnenom odbere elektrickej energie žalobkyňou. Keď žalovaný ku kontrole nezabezpečil otvorenie pivnice žalobkyne, aby bolo možné preveriť napojenie bojlera, nemožno bez pochybnosti vyvodit', že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrickú energiu. Žalovaný svojím nepravdivým tvrdením v liste z 18. júna 2005 o neoprávnenom odbere elektrickej energie žalobkyňou zo spoločnej vchodovej prípojky porušil právo žalobkyne na ochranu osobnosti (občianska česť a dobré meno), pričom tento zásah je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jej osobnostných právach. Takéto tvrdenie stavalo žalobkyňu do takej pozície, že mala snahu obohacovať sa na úkor spoluvlastníkov. Išlo teda o tvrdenie, ktoré bolo spôsobilé ohroziť jej povesť. Základ nároku na ochranu osobnosti bol daný a preto odvolací súd postupom podľa § 220 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok v zamietavej časti ohľadom požadovaného ospravedlnenia a v tejto časti žalobe vyhovel. Doručenie listu o nepravdivosti tvrdenia žalovaného s ospravedlnením tým, ktorým bol doručený list z 18. júna 2005, považoval odvolací súd za zadosťučinenie adekvátne okolnostiam. Za nedôvodné odvolací súd považoval odvolanie žalobkyne v časti, v ktorej sa domáhala zmeny zamietavého výroku o uložení zákazu žalovanému tvrdiť, že neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky. Nevyhnutnou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na zdržanie sa neoprávneného zásahu podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka je, aby neoprávnený zásah trval, poprípade aby existovalo bezprostredné nebezpečenstvo (hrozba) jeho uskutočnenia či opakovania sa v budúcnosti. Ako nedôvodné odvolací súd vyhodnotil aj odvolanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy, pretože za zadosťučinenie adekvátne okolnostiam považoval ospravedlnenie. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti a vo výroku o trovách konania podal dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že odvolací súd potvrdí v napadnutej časti rozsudok prvostupňového súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľ videl v nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nepreskúmateľné. Namietal porušenie článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Ďalej uviedol, že odvolací súd sa vo svojom odôvodnení nezaoberal ani jedným z nepriamych dôkazov. Poukázal na to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože odvolací súd nesprávne hodnotil dôkazy v zmysle § 132 O.s.p. Odvolací súd navyše na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval právnu normu tým, že list adresovaný žalobkyni posúdil ako zásah do jej práva na ochranu dobrého mena podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu (jeho časti), ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto zákonnom ustanovení. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a ani dovolací súd existenciu týchto väd nezistil.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či v prejednávanej veci nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Žalovaný túto vadu videl v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, resp. v jeho nepreskúmateľnosti.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Pokiaľ žalovaný tvrdí, že rozsudok odvolacieho súdu nevyhovuje požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (v tomto prípade odvolacieho súdu), ktoré stručne a **jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia**, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/2003).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (po zopakovaní dokazovania) uviedol rozhodujúci skutkový stav, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. **Prijaté právne závery primerane vysvetlil.** Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Dovolací súd s poukazom na vyššie uvedené existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezistil.

Z dovolania žalovaného je zrejmé, že namieta nesprávne hodnotenie dôkazov odvolacím súdom. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je

vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a nie je ani samostatným dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súd Slovenskej republiky z 3. mája 2011 sp. zn. 5 Cdo 281/2010).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Žalovaný vo svojom dovolaní ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť

fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Dovolací súd v danej veci skúmal, či odvolací súd správne vec právne posúdil pokiaľ ide o napadnutú časť rozhodnutia, keď konštatoval, že listom žalovaného z 18. júna 2005 došlo k zásahu do práva žalobkyne na ochranu osobnosti, v dôsledku čoho mu bola uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobkyňi spôsobom uvedeným vo výroku rozhodnutia odvolacieho súdu.

Zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem relevantných zásahov, stanovuje ale znaky správania zasahujúceho do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv). Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (viď § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

V konaní bolo nesporné, že žalovaný v liste z 18. júna 2005, ktorý bol zaslaný vlastníkom bytov v bloku B. na ul. U., uviedol, že žalobkyňa neoprávnene odoberala elektrickú energiu zo spoločnej vchodovej prípojky. Odvolací súd na základe dokazovania, ktoré v potrebnom rozsahu opakoval, uzavrel, že žalovaný pravdivosť tohto tvrdenia nepreukázal. S týmto názorom sa stotožnil aj dovolací súd. Potom takéto nepravdivé tvrdenie, dotýkajúceho sa osobnosti fyzickej osoby zakladá neoprávnený zásah do práva na ochranu jej osobnosti, ktorý odôvodňuje požiadavku na poskytnutie primeraného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zároveň správne poukázal na to, že takéto tvrdenie žalovaného stavalo žalobkyňu do pozície, že mala snahu obohatiť sa na úkor ostatných spoluvlastníkov.

Preto je správny záver odvolacieho súdu, že v danom prípade žalovaným uvedené nepravdivé tvrdenie je so zreteľom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci spôsobilé privediť žalobkyňu na jej osobnostných právach. Vzhľadom na uvedené tak boli splnené zákonné predpoklady na priznanie primeraného zadosťučinenia v podobe ospravedlnenia tak, ako konštatoval odvolací súd.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 243b ods. 1 O.s.p. dovolanie žalovaného ako nedôvodné zamietol.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobkyni (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalobkyni právo na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému nepriznal, pretože jej v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. júna 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová